

Ministerie van Financiën
t.a.v. de Minister van Financiën
Korte Voorhout 7
Postbus 20201
2500 EE DEN HAAG

Betreft:
concept wetsvoorstel implementatie 13^e
richtlijn

Ons kenmerk:
2005.031

Heerlen,
28 april 2005

Geachte heer Zalm,

Wij hebben kennis genomen van het concept van een wettekst voor de invoering van de overnamerichtlijn.

In onze brief van 19 mei 2004 (kenmerk 2004.027) spraken wij - met enige scepsis - de hoop uit dat de dertiende richtlijn zal leiden tot een *market for corporate control* op EU-niveau. Dit vereist dat belangrijke lidstaten geen gebruik maken van de mogelijkheden om uitzonderingen te maken op de in de richtlijn verwoorde hoofdprincipes. Naar wij begrijpen is dat de lijn die het Verenigd Koninkrijk zal kiezen. Wij stellen met instemming vast dat u zich daarbij wilt aansluiten. Dit is een belangrijke ontwikkeling voor de concurrentiekracht en de integriteit van de Europese financiële markt en het zal gepaste druk leggen op andere Europese landen om zich hieraan – al dan niet op termijn – te conformeren.

Graag maken wij van de gelegenheid gebruik om hierna te reageren op deelonderwerpen van de genoemde concept wettekst.

Artikel 3:9.1 lid 2 Wft

Onder letter c wordt een definitie gegeven van 'overwegende zeggenschap'. Deze term geeft vervolgens de grens aan die bij overschrijding leidt tot een verplichting tot het doen van een openbaar bod in artikel 3:9.5. In de definitie wordt onder overwegende zeggenschap verstaan het verschaffen of doen verschaffen van ten minste 30 procent van het geplaatst kapitaal of het rechtstreeks of middellijk kunnen uitoefenen van ten minste 30 procent van de stemrechten. Hoewel de grens van 30 procent ons als zodanig, mede in het licht van de grenzen die in andere lidstaten worden toegepast, als juist voorkomt, moet worden gezegd dat niet altijd bij het bereiken van een percentage van 30 procent overwegende zeggenschap wordt verworven en bovendien dat in voorkomende gevallen overwegende zeggenschap al veel eerder dan bij 30 procent wordt verworven. Dit heeft te maken met de mate van spreiding van de aandelen van de betreffende beursvennootschap. Het is mogelijk 30 procent te verwerven in een beursvennootschap waarin een andere partij meer dan 30 procent van de aandelen houdt. In dat geval leidt de verwerving van 30 procent niet tot overwegende zeggenschap. Bij een grote spreiding van

aandelen in die zin dat niemand een belang houdt groter dan bijv. een procent, kan de verwerving van een percentage van 25 al leiden tot een doorslaggevende positie in de vennootschap. Wij geven daarom in overweging de grens van 30 procent te gebruiken als vermoeden, waarbij tegenbewijs mogelijk is naar beide kanten: door de verwerver dat 30 procent geen overwegende zeggenschap oplevert, door de vennootschap of een aandeelhouder dat een partij die 25 procent heeft verworven feitelijk reeds overwegende zeggenschap heeft. Vergelijkbare systemen worden toegepast in België en Italië.

Artikel 3:9.5 Wft

Deze bepaling verplicht tot het doen van openbaar bod indien overwegende zeggenschap wordt verworven. De bepaling geeft niet aan dat dit bod moet plaatsvinden tegen een redelijke prijs, zoals artikel 5 van de 13^e Richtlijn voorschrijft. Daarvoor moeten we terecht bij de AMvB die op grond van artikel 3:9.2 lid 5 tot stand zal worden gebracht. Het uitgangspunt dat het verplichte bod zal moeten plaatsvinden tegen een redelijke prijs komt ons zo fundamenteel voor dat dit moet worden opgenomen in de wet. De uitwerking van wat een redelijke prijs is (de hoogste prijs betaald door bieder in voorafgaande periode van zes tot twaalf maanden of tijdens biedingsprocedure) kan dan worden overgelaten aan de AMvB.

Artikel 3:9.6 Wft

Letter c

Deze bepaling geeft uitzonderingen op de biedplicht. Onder letter c is opgenomen de uitzondering voor de stichting die preferente beschermingsaandelen verkrijgt wanneer een bod op de doelwitvennootschap wordt aangekondigd. De bepaling spreekt van een rechtspersoon die de aandelen tijdelijk gaat houden ter bescherming. Uit het voorgestelde artikel 2: 359c BW volgt dat die bescherming niet langer dan (iets meer dan) zes maanden kan duren. In die bepaling wordt niet bepaald wat er met de beschermingsprefs moet gebeuren na de eerste ava die de bieder na ommekomst van zes maanden kan houden (behalve dat ze niet stemgerechtigd zijn in die vergadering). Artikel 3:9.6 onder c gaat er kennelijk van uit dat de beschermingsprefs dan worden ingetrokken. Beide bepalingen moeten beter op elkaar worden afgestemd.

Letter f

Onder letter f wordt een uitzondering gemaakt voor degene die overwegende zeggenschap verwerft in een nv waaraan voorlopige surseance van betaling is verleend of die in staat van faillissement is verklaard. Voorlopige surseance van betaling kan worden aangevraagd door het bestuur van de vennootschap, zonder beslissingsbevoegdheid van de aandeelhoudersvergadering, aangifte tot faillietverklaring kan het bestuur uitsluitend doen na opdracht van de ava, tenzij de statuten anders bepalen (art. 2: 136). Dit betekent dat met name de aanvraag tot voorlopige surseance van betaling een instrument kan zijn om een biedplicht te voorkomen voor een partij die met instemming van het bestuur 30 procent van de aandelen verwerft. De voorlopige surseance kan ook betrekkelijk eenvoudig weer

worden opgeheven. Dit geldt in mindere mate voor de aangifte tot faillietverklaring indien de statuten van de vennootschap toestaan dat het bestuur van de vennootschap de aangifte doet zonder opdracht van de ava; faillissement is een meer ingrijpende situatie waarbij het bestuur het beheer over het vermogen van de vennootschap volledig verliest. Er zou zeker bij de voorlopige surseance een toets moeten bestaan of de uitzondering op de biedplicht terecht wordt gemaakt, dan wel dat de voorlopige surseance slechts wordt aangevraagd om onder de biedplicht uit te komen. De beslissing daaromtrent zou aan de ondernemingskamer kunnen worden opgedragen.

Letters g, h en j

De verschillende situaties beschreven onder letters g, h, en j hebben gemeen dat de oorzaak van de verwerving van overwegende zeggenschap de verwerver daarvan excuseert van de biedplicht. Op zichzelf is dat te billijken. Niettemin is er aanleiding om in dergelijke gevallen een biedplicht op te leggen indien de betrokken verwerver nadien verdere aandelen verwerft, waardoor zijn belang aan stemrechten toeneemt. In dat geval biedt de oorspronkelijke wijze van verwerving geen voldoende verontschuldiging meer voor het afwijzen van de biedplicht en hebben de minderheidsaandeelhouders aanspraak op de bescherming die het verplichte bod hen biedt. In deze zin ook Rule 9.1 (b) van de Engelse City Code on Takeovers and Mergers. Een dergelijke regel zou ook in artikel 3:9.6 moeten worden ingevoerd.

Artikel 3:9.8 Wft

Deze bepaling geeft de ondernemingskamer de bevoegdheid om op verzoek maatregelen te nemen indien de regels inzake de biedplicht worden geschonden. Dit verzoek kan worden gedaan binnen dertien weken nadat de tot het verzoek bevoegde van de overtreding kennis heeft genomen of kunnen nemen. In die periode kan de bieder in de ava reeds het nodige kwaad hebben aangericht. Mogelijke maatregelen zijn schorsing van stemrecht (lid 4 letter b), een verbod om aan de ava deel te nemen (letter c), maar wat opvalt is dat de onder de in lid 4 opgenomen maatregelen niet is begrepen de schorsing of vernietiging van besluiten van de algemene vergadering genomen met een meerderheid die mede tot stand is gekomen dankzij de aandelen van de partij die overwegende zeggenschap heeft verworven en ten onrechte geen bod heeft uitgebracht. Zo kan de partij die overwegende zeggenschap verwerft snel zijn slag slaan zonder een bod te doen en zonder dat de rechter daaraan nog iets kan doen. Dit slaat een gat in de beoogde bescherming van minderheidsaandeelhouders. De ongedaanmaking van reeds genomen beslissingen moet als maatregel worden opgenomen in lid 4 van dit artikel (vergelijk ook letter a van artikel 2: 356 BW, dat als voorziening na enquête de ondernemingskamer de mogelijkheid geeft besluiten van bestuur, rvc of ava te schorsen of te vernietigen).

Artikel 2: 118a BW

Wij ondersteunen van harte de voorgestelde wijzigingen van dit artikel, waardoor certificering niet langer kan worden gebruikt als beschermingsmaatregel bij een vijandige overname. Wij betogen reeds langer dat certificering als beschermingsmaatregel moet worden afgeschaft. Het grote nadeel van certificering als beschermingsmaatregel is dat zij ook in vreedstijd repercuussies heeft op de zeggenschap van

aandeelhouders. Dit is zelfs het geval indien het administratiekantoor stemvolmachten verleent zoals zij in vrede tijd op grond van lid 1 verplicht is te doen. Voor zover het administratiekantoor zelf stemt op de aandelen waarvoor certificaathouders geen volmacht vragen, heeft dit een beperkende invloed op het stemrecht van de certificaathouders die wel volmacht vragen. Bovendien is de bestaande ruimte voor het administratiekantoor om geen volmacht te verlenen veel te groot: het kantoor kan dit niet alleen weigeren indien een bod wordt uitgebracht of verwacht, maar ook wanneer een aandeelhouder ten minste 25% van het geplaatste kapitaal verschaft (in welk geval hij geen overwegende zeggenschap als in dit wetsvoorstel bedoeld verwerft) en wanneer uitoefening van het stemrecht door de certificaathouder volgens het administratiekantoor in strijd is met het belang van de vennootschap. Dergelijke bepalingen verhouden zich niet meer met moderne governance opvattingen, zoals ook de Corporate Governance Code, principe IV.2 laat zien. Veel Nederlandse beursvennootschappen wijken op dit punt echter nog steeds af van de code en weigeren onder alle omstandigheden een volmacht te verlenen om zodoende certificering als beschermingsmaatregel te kunnen blijven behouden. De afschaffing van certificering als beschermingsmaatregel zoals in dit wetsvoorstel beoogt, zal ook het gebruik daarvan in vrede tijd laten afnemen.

Artikel 2: 359b BW

Deze bepaling geeft de kern van de door het kabinet gemaakte keuze weer die artikel 12 van de richtlijn biedt aan lidstaten: zij kunnen maar hoeven niet art. 9 en 11 van de richtlijn op te leggen aan hun beursvennootschap. De keuze van het kabinet is kennelijk dat deze bepalingen niet worden opgelegd, maar dat het iedere beursvennootschap vrij staat deze bepalingen in de statuten op te nemen. Deze methode van expliciete opt-in door bepalingen van de strekking van artikel 9 en 11 op te nemen in de statuten roept de vraag op wat geldt indien deze bepalingen niet zijn opgenomen in de statuten maar ook geen specifieke mogelijkheden tot bescherming zijn opgenomen. Mag het bestuur dan gebruik maken van middelen die kennelijk niet met het oog op bescherming van de vennootschap tegen een overname zijn opgenomen in de constitutie van de vennootschap? Op deze vraag zou de regeling expliciet antwoord moeten geven.

De opname in de statuten van de toepassing van art. 9 en 11 van de richtlijn geeft de keus om art. 9 en 11 te aanvaarden aan de ava, hetgeen principieel juist is. Een probleem is echter dat in veel gevallen aandeelhouders niet zelf een voorstel kunnen doen tot wijziging van de statuten van de vennootschap om deze bepalingen op te nemen, omdat dat is voorbehouden aan de rvc of aan de vergadering van prioriteitsaandeelhouders. De aandeelhouders krijgen zo nooit een reële kans om een voorstel tot een dergelijke statutenwijziging te doen. Hetzelfde probleem heeft gespeeld bij de wijziging van de structuurregeling per 1 oktober 2004 bij die vennootschap die de structuurregeling vrijwillig hebben toegepast. De efficiënte oplossing die is gevonden is die van Art. IV lid 1 van de wet tot wijziging van de structuurregeling, nl. dat het bestuur van de vennootschap in de eerstvolgende ava te houden nadat zes maanden na inwerkingtreding van de wet zijn verstreken een voorstel moet voorleggen tot afschaffing van de toepassing van het structuurregime of tot voortzetting hiervan. Dit geeft de aandeelhouders de reële mogelijkheid om zich daarover uit te laten. Hetzelfde kan worden bepaald voor een ava te houden

nadat zes maanden zijn verstreken na inwerkingtreding van deze wet, in welke avo door het bestuur een besluit moet worden genomen tot toepassing van de art. 359b bedoelde bepalingen of tot het niet toepassen daarvan. De aandeelhouders kunnen zich dan expliciet hierover uitspreken. In die vergadering moet bovendien gelden dat statutaire en contractuele stemrechtbeperkingen niet gelden en dat in die vergadering elk aandeel recht geeft op een stem voor elk maal dat het nominale bedrag van het kleinste aandeel is begrepen in het nominale bedrag van het aandeel, conform art. 359b lid 1 onder d en e voor de vergadering die wordt gehouden om te beoordelen of de vennootschap zich tegen een concreet openbaar bod moet verweren. Alleen zo kunnen aandeelhouders op realistische wijze invloed uitoefenen op de beslissing of de vennootschap zich kan beschermen of niet.

Letter a

Onder letter a is opgenomen dat in de statuten kan worden bepaald dat totdat openbaarmaking van het resultaat van het bod heeft plaatsgevonden of het bod is vervallen, de vennootschap, kort gezegd, zich niet kan beschermen tenzij voorafgaand aan de handeling goedkeuring wordt verleend door de avo. Deze uitzondering is te ruim geformuleerd. Daaronder valt ook dat de avo een jaar of achttien maanden eerder in het algemeen goedkeuring verleent. Bedoeld is een goedkeuring te verlenen door de avo voor de specifieke door het bestuur voorgestelde bescherming tegen de specifieke bieding die door de bieder is uitgebracht. Dit dient in de woorden van letter a tot uitdrukking te worden gebracht.

Lid 2

Lid 2 geeft de zogenaamde doorbraakregel. Verwezen wordt naar een avo die de partij die 75% van het geplaatste kapitaal heeft verworven op korte termijn kan beleggen. De rechtszekerheid is ermee gediend dat de wetgever bepaalt dat een dergelijke vergadering ten minste binnen een aantal weken, bij voorbeeld binnen vier weken, kan worden gehouden. De betreffende partij zou niet eerst een discussie met de vennootschap moeten voeren over hoe snel de vergadering gehouden moet en kan worden en wat korte termijn in dit verband inhoudt.

In deze vergadering gelden niet de bijzondere statutaire rechten tot benoeming of ontslag van een bestuurder of commissaris. Wij begrijpen dat daaronder ook vallen de bijzondere statutaire rechten die bestaan indien een vennootschap vrijwillig het structuurregime toepast, ook deze rechten zijn dan uitsluitend gebaseerd op een statutaire bepaling die voor deze vergadering geen werking heeft. Het verdient aanbeveling dat dit nader wordt verduidelijkt.

Ten onrechte beperkt lid 2 zich tot de uitsluiting van bijzondere rechten tot benoeming en ontslag van een bestuurder en commissaris. Weliswaar is de benoeming van bestuurders en commissarissen een kernonderdeel van de zeggenschap die de bieder behoort toe te komen, het is niet het enige dat cruciaal is voor de uitoefening van die zeggenschap. Daarvoor is ook van wezenlijk belang dat de bieder die 75% of meer van het kapitaal heeft verworven in staat is de statuten te wijzigen. Bijzondere statutaire rechten tot het doen van een voorstel tot statutenwijziging of tot goedkeuring van een besluit tot statutenwijziging behoren evenmin te gelden in de vergadering waarin de bieder die 75% of meer heeft verworven zijn zeggenschap beoogt te verankeren. Zonder een dergelijke bepaling kan de bieder in daarop volgende vergaderingen, zelfs indien hij bestuur en rvc naar eigen inzicht heeft kunnen

samenstellen, worden geconfronteerd met ernstige belemmeringen van zijn zeggenschap. Deze kunnen zelfs zodanig zijn dat een partij die ziet dat dit de resultante kan zijn in het geheel afziet van het doen van een bod, omdat hij nooit werkelijke zeggenschap zal verkrijgen. De vennootschap die de keuze maakt een doorbraakregeling in haar statuten te aanvaarden moet ook aanvaarden dat die doorbraak daadwerkelijk tot stand komt. Lid 2 moet in deze zin worden uitgebreid. Dat art. 11 lid 4 van de richtlijn deze bijzondere rechten aangaande statutenwijzigingen niet noemt is geen doorslaggevend argument om deze toch in een doorbraak in Nederlandse verhoudingen in te voeren. In Nederland bestaan, meer dan elders, dit type oligarchische regelingen die rvc of prioriteitsaandeelhouders de controle geven of de statutaire inrichting van de vennootschap. Wil in Nederland een bieder zeggenschap verwerven dan zal hij ook van die bepalingen verlost moeten worden. Dergelijke bepalingen konden in het oorspronkelijke wetsvoorstel inzake beschermingsconstructies dan ook door de ondernemingskamer terzijde worden gesteld.

Tenslotte valt op dat in lid 2 alleen de bepaling van lid 1 onder e terugkomt (elk aandeel een stem voor elk maal dat het nominale bedrag van het kleinste aandeel is begrepen in het nominale bedrag) maar die van lid 1 onder d (statutaire en contractuele stemrechtbeperkingen) niet. Ook deze bepaling moet gelden in de vergadering te houden op de voet van lid 2.

Lid 3

Lid 3 geeft een regeling inzake een billijke vergoeding van de schade die een aandeelhouder lijdt door de toepassing van de statutaire regels als bedoeld in lid 1 en lid 2. De aandeelhouder die schade lijdt heeft recht op een dergelijke vergoeding die de statuten moeten vaststellen. Hiermee wordt aan de praktijk overgelaten te ontwikkelen in welke gevallen wat voor schadevergoeding billijk is. Daardoor ontstaat grote rechtsonzekerheid ten aanzien van de gevolgen van een bod. De regeling maakt ook niet duidelijk wie de vergoeding eigenlijk moet betalen: de vennootschap? De bieder? De aandeelhouder-niet-bieder die door de toepassing van leden 1 en 2 wordt bevoordeeld? In sommige gevallen is het ook maar zeer de vraag of schadevergoeding aan de orde kan zijn. Indien de rechten worden doorbroken van een stichting prioriteit die alle prioriteits aandelen houdt en waarvan het bestuur wordt gevormd door commissarissen en onafhankelijke buitenstaanders zonder enig financieel belang, dan is vergoeding in het geheel niet aan de orde. Men kan het overlaten aan jurisprudentie om dat vast te stellen, maar sommige gevallen, zoals het hier genoemde zijn zo overduidelijk dat de wetgever die van te voren moet regelen, al was het maar om te voorkomen dat vennootschappen niettemin in hun statuten opnemen dat in dat geval een vergoeding betaald moet worden.

Lid 4

Lid 4 geeft uitvoering aan de zogenaamde wederkerigheidsbepaling van artikel 12 lid 3 van de richtlijn. Deze bepaling is aan veel kritiek onderhevig, zowel in Nederland als daarbuiten. Wij betogen met kracht dat aan deze regeling geen behoefte bestaat, dat zij mogelijk in strijd is met Europees recht en de verplichtingen van Nederland en de Europese Unie onder de WTO, manipulatief kan werken en tot grote toepassingsmoeilijkheden in de praktijk leidt. Het Verenigd Koninkrijk ziet om deze reden af van toepassing van deze regeling. Om al deze redenen belemmert deze bepaling een efficiënte markt voor

corporate control waar het in deze wettelijke regeling om te doen is. Aan de regeling bestaat geen behoefte omdat vennootschappen zelf kunnen bepalen of zij voor overnames open willen staan of niet. Willen bestuur en rvc zich niet op voorhand vastleggen op open zijn of niet, dan behoren zij de aandeelhouders van het nut van die positie te overtuigen. Verschillende schrijvers hebben erop gewezen dat de regeling in strijd is met Europees recht, omdat bij voorbaat alle niet beursvennootschappen als bieders worden uitgesloten van de toepassing van de statutaire regels van lid 1 en lid 2, hetgeen deze vennootschappen discrimineert en een belemmering van het vrij verkeer van kapitaal kan zijn. De bepaling is wellicht ook in strijd met de WTO daar niet EU-vennootschappen bij voorbaat als bieders kunnen worden uitgesloten van de toepassing van de leden 1 en 2. Een en ander blijkt ook uit de tekst van lid 4 dat spreekt van bieders die niet dezelfde of een vergelijkbare bepaling of bepalingen als lid 1 en lid 2 toepassen ter uitvoering van art. 9 en 11 van de richtlijn. Niet-beursvennootschappen en niet EU-vennootschappen vallen daar automatisch buiten. De regeling werkt manipulatief en vaak niet doordat bij voorbeeld de bidder maatregelen kan nemen om haar te omzeilen (zelf tijdelijk bepalingen als bedoeld in lid 1 en 2 toepassen met het oog op het uitbrengen van het bod, en deze toepassing weer beëindigen zodra het bod geslaagd is). Het besluit lid 1 en lid 2 uit te sluiten indien een bidder deze bepalingen niet zelf toepast moet door de ava worden goedgekeurd, hetgeen principieel juist is. Lid 4 staat echter toe dat deze goedkeuring 18 maanden tevoren wordt gegeven, zelfs zonder dat van enig bod sprake is. Op dat moment kan van aandeelhouders in redelijkheid niet worden gevergd te beoordelen of het nuttig is bepaalde bieders van de toepassing van lid 1 en 2 uit te sluiten of niet. Die beoordeling kan pas worden gemaakt wanneer een concreet bod voorligt.

Artikel 2: 359c BW

Wij ondersteunen deze bepaling die duidelijk maakt dat bescherming tegen een overname tijdelijk is en dat tijdelijk niet langer kan duren dan zes maanden na het uitbrengen van het openbaar bod. Daarmee wordt voor de praktijk zekerheid geboden over de mate en mogelijkheden van bescherming, hetgeen voor ontwikkeling van de markt voor corporate control essentieel is. Wij ondersteunen de periode van zes maanden die het voorstel noemt en die ook werd gesuggereerd door de Corporate Governance Commissie.

Lid 1 beoogt artikel 359b lid 2 van toepassing te maken bij iedere doelwitvennootschap na zes maanden. Onze opmerkingen over artikel 359b lid 2 gelden hier dan ook onverkort.

Lid 3 beoogt te verzekeren dat de beschermingsprefs of andere beschermingsaandelen uitgegeven ter bescherming tegen een openbaar bod geen stemrecht hebben in de vergadering die de bidder die 75% heeft verkregen na zes maanden belegt. Dat is op zichzelf juist en essentieel om deze bepaling te laten werken. De bepaling laat vervolgens in het midden wat er met die aandelen nadien moet gebeuren. Hebben zij daarna wel weer stemrecht? Dat zou toch niet de bedoeling moeten zijn. De wet zou kunnen bepalen dat de vergadering die op grond van deze bepaling wordt belegd kan besluiten tot intrekking van deze aandelen.

Wij merken nog op dat bij toepassing van artikel 359c artikel 359b lid 3 en lid 4 niet gelden. Wij ondersteunen dit.

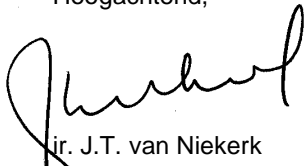
Artikel 2: 359d BW

Dit artikel geeft een uitkoopregeling voor het geval een openbaar bod is gedaan. Ons is niet duidelijk waarom deze regeling (en de daarbij horende regel van artikel 359 e) niet worden geïntegreerd in de bestaande uitkoopregeling van artikel 2: 92a, zeker nu deze regeling ook zal worden aangepast als gevolg van de voorgestelde wijziging van de Tweede Richtlijn.

In de voorgestelde bepaling wordt de grens voor uitkoop en uitstoting gelegd op 95%. Daarin kunnen wij ons op zichzelf vinden. Deze hoge grens heeft echter tot gevolg dat minderheidsaandeelhouders met een gezamenlijk belang tussen de 5 en 10% kunnen blijven bestaan (zich niet kunnen laten uitkopen en evenmin kunnen worden uitgestoten) zonder dat deze minderheidsaandeelhouders beschikken over basale rechten als het bijeenroepen van een ava of het verzoek van een enquête (art. 2: 110 en 346 BW). Tussen de uitkoop- en uitstootgrens enerzijds en de grens voor het uitoefenen van deze rechten, behoort een verband te bestaan. Wanneer de grens voor uitkoop en uitstoting op 95% wordt gesteld, behoort de grens voor oproeping van een ava en het enquêterecht op 5% te worden gesteld.

Wij hopen dat onze opmerkingen voor zich zullen spreken. Mocht u echter behoefte hebben aan een nadere toelichting daarop of aan overleg meer in het algemeen, dan houden wij ons daarvoor graag beschikbaar.

Hoogachtend,

ir. J.T. van Niekerk
directeur